

[Indenrigsministeren]

Det er ikke noget, vi plejer at gøre her i Folketinget. Jeg har heller ikke oplevet det i denne sag. Det, jeg henviser til her, er en række af de argumenter, der har været ført frem i den offentlige debat i øvrigt.

Til det sidste, jeg nævnte, vil jeg så godt føje, at det, der jo også her står på spil, er vores evne til som samfund, som befolkning, men også som engagerede enkeltmennesker at forholde os ansvarligt og nuanceret til fremtidens flygtningepres. Det, vi skal passe på, er, at den evne kan degenerere, hvis vi ikke giver hinanden fair play i debatten.

Lad os tage tre af de spørgsmål, der har været oppe. Jeg vil godt spørge:

Er det f.eks. fair play at blive ved med at påstå, at vi sender folk tilbage til den visse død eller langvarige fængselsstraffe, når den længste straf til en serbisk militærunddrager har været et års fængsel, og – hvad der måske ikke er uvæsentligt – for folk, der er flygtet til udlandet, har den længste straf været et halvt års betinget fængsel?

Er det fair play at påstå, at serbiske militærunddragere tvinges i krig imod deres vilje ved tilbagevenden, når hverken officielle kanaler eller de humanitære organisationer har kunnet finde ét eneste eksempel på det? Er det fair, når man ved, at der ville blive givet asyl i Danmark, hvis det var tilfældet, at de blev sendt tilbage i krig?

Derfor synes jeg heller ikke, at den måde, fru Ebba Strange argumenterede på for et øjeblik siden, helt passer i forhold til den lovgivning, vi har på området.

Og det tredje spørgsmål: Jeg har i hvert fald nogle gange spurgt mig selv: Er det fair at skildre Flygtningenævnets behandling af serbersagerne som uansvarlig, når man ved, at sagerne har været stillet i bero i et halvt år for at checke alle de foreliggende oplysninger endnu en gang?

Som det sidste kan man vel egentlig godt spørge: Tror man virkelig, at det danske udlændingssystem, som er berømt – jeg skulle måske tilføje: og berygtet – for sin grundighed med den deraf følgende lange sagsbehandlingsperiode, ville sløse med afgørelsen af, som i dette tilfælde, 2.600 menneskers skæbne?

Derfor synes jeg, vi må spørge os selv og hinanden, om nogle af de skæve vinkler i den offentlige debat om dette spørgsmål måske og-

så skyldes et lidt begrænset kendskab til, hvordan udlændingssystemet fungerer. Jeg skal nok lade være med at begive mig alt for langt ind i det, men blot lige komme med et par konkrete oplysninger, som vi jo i hvert fald plejer at være enige om at man skal tage som udgangspunkt:

Den danske udlændingelov bygger på det, synes jeg, meget sunde princip, at der i alle sager på alle niveauer skal ske en individuel, konkret behandling af hver eneste ansøgning. Det gælder både ved asylbehandlingen i Direktoratet for Udlændinge, og det gælder den behandling, der finder sted i Flygtningenævnet, og de muligheder, der er for – hvis man søger om humanitær opholdstilladelse – bagefter at få ansøgningen behandlet i Indenrigsministeriet.

I asylsagerne træffer både Direktoratet for Udlændinge og Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af alle de oplysninger, som man overhovedet kan kratte til sig, og det vil ikke bare sige det, som de pågældende selv oplyser i sagen, men også oplysninger, som man indsamler via Udenrigsministeriet, via de humanitære organisationer, som man arbejder tæt sammen med – jo i øvrigt så tæt, at Dansk Flygtningehjælp har to pladser i det syv mand store nævn – via Amnesty International, og sådan kunne jeg blive ved. Det har også været tilfældet i sagerne med de serbiske militærnægtere. Der har været masser af kilder, man har bygget på.

Derudover hører det jo også med i billedet, at man, efter at der blev rejst tvivl, bl.a. i den radioudsendelse, som fru Ebba Strange henviser til, yderligere har været ude og finde ud af, hvad der helt konkret sker i de pågældende sager, om det er rigtigt, sådan som det påstås, at man risikerer, at folk kommer tilbage til den krig, de er flygtet fra, og bliver tvunget imod deres vilje i aktiv militærtjeneste. Det hører med til den rigtige beskrivelse af dette her, at sagerne, efter at de har været klar til ekspedition i Flygtningenævnet, for et meget stort antal vedkommende har været stillet i bero i et halvt år, netop fordi man gerne ville have flere oplysninger, man ville være helt sikker. Og det forholder sig nu engang sådan, at hvis de oplysninger, man fik, havde vist noget andet end det, man hidtil havde arbejdet ud fra, så ville man selvfølgelig ikke have truffet de afgørelser, der rent faktisk er truffet.